

Po piąte, Sąd miał dopuścić się naruszenia prawa i przeinaczenia okoliczności faktycznych odnośnie do uchybienia przez Komisję obowiązkowi wszczęcia formalnej procedury wyjaśniającej.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Ravensburg (Niemcy) w dniu 12 kwietnia 2021 r. – CR, AY, ML, BQ / Volkswagen Bank GmbH, Audi Bank

(Sprawa C-232/21)

(2021/C 297/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Ravensburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: CR, AY, ML, BQ

Strona pozwana: Volkswagen Bank GmbH, Audi Bank

Pytania prejudycjalne

1) W przedmiocie domniemania zgodności z prawem zgodnie z art. 247 § 6 ust. 2 zdanie trzecie i art. 247 § 12 ust. 1 zdanie trzecie EGBGB (ustawy wprowadzającej do niemieckiego kodeksu cywilnego, zwanej dalej „EGBGB”)

- a) Czy art. 247 § 6 ust. 2 zdanie trzecie i art. 247 § 12 ust. 1 zdanie trzecie EGBGB w zakresie, w jakim uznają klauzule umowne sprzeczne z wymogami określonymi w art. 10 ust. 2 lit. p) dyrektywy 2008/48/WE⁽¹⁾ za czyniące zadość wymaganiom przewidzianym w art. 247 § 6 ust. 2 zdania pierwsze i drugie EGBGB oraz w art. 247 § 12 ust. 1 zdanie drugie pkt 2 lit. b) EGBGB, są niezgodne z art. 10 ust. 2 lit. p) i art. 14 ust. 1 dyrektywy 2008/48/WE?

Jeżeli tak:

- b) Czy z prawa Unii, a w szczególności z art. 10 ust. 2 lit. p) i art. 14 ust. 1 dyrektywy 2008/48/WE wynika, że art. 247 § 6 ust. 2 zdanie trzecie i art. 247 § 12 ust. 1 zdanie trzecie EGBGB nie mają zastosowania w zakresie, w jakim uznają klauzule umowne sprzeczne z wymogami określonymi w art. 10 ust. 2 lit. p) dyrektywy 2008/48/WE za czyniące zadość wymaganiom przewidzianym w art. 247 § 6 ust. 2 zdania pierwsze i drugie EGBGB oraz w art. 247 § 12 ust. 1 zdanie drugie pkt 2 lit. b) EGBGB?

Niezależnie od odpowiedzi udzielonych na pytanie pierwsze lit. a) i b):

2) W przedmiocie obowiązkowych informacji w rozumieniu art. 10 ust. 2 dyrektywy 2008/48/WE

- a) Czy art. 10 ust. 2 lit. p) dyrektywy 2008/48/WE należy interpretować w ten sposób, że wysokość odsetek za jeden dzień, którą należy podać w umowie o kredyt, musi wynikać matematycznie z uzgodnionej w umowie należnej stopy oprocentowania?

b) W przedmiocie art. 10 ust. 2 lit. r) dyrektywy 2008/48/WE:

- aa) Czy przepis ten należy interpretować w ten sposób, że zawarte w umowie o kredyt informacje dotyczące rekompensaty należnej w przypadku przedterminowej spłaty pożyczki muszą być na tyle dokładne, aby konsument mógł przynajmniej w przybliżeniu obliczyć wysokość należnej rekompensaty?

[na wypadek udzielenia na powyższe pytanie aa) odpowiedzi twierdzącej]

- bb) Czy art. 10 ust. 2 lit. r) i art. 14 ust. 1 zdanie drugie dyrektywy 2008/48/WE stoją na przeszkodzie krajowemu uregulowaniu, które w przypadku niepełnych informacji w rozumieniu art. 10 ust. 2 lit. r) dyrektywy 2008/48/WE przewiduje, że termin do odstąpienia od umowy rozpoczyna bieg mimo wszystko z chwilą zawarcia umowy, a jedynie kredytodawcy nie przysługuje roszczenie o rekompensatę za przedterminową spłatę kredytu?

Jeżeli na przynajmniej jedno z powyższych pytań w pkt 2 lit. a) lub b) zostanie udzielona odpowiedź twierdząca:

- c) Czy art. 14 ust. 1 zdanie drugie lit. b) dyrektywy 2008/48/WE należy interpretować w ten sposób, że termin do odstąpienia od umowy zaczyna bieg dopiero wtedy, gdy informacje, o których mowa w art. 10 ust. 2 dyrektywy 2008/48/WE, zostały przekazane w całości i prawidłowo?

Jeżeli nie:

- d) Jakie istotne kryteria przemawiają za tym, że termin do odstąpienia od umowy zaczyna biec pomimo podania niepełnych lub nieprawidłowych informacji?

Jeżeli na powyższe pytanie pierwsze lit. a) lub przynajmniej na jedno z pytań w pkt 2 lit. a) lub b) zostanie udzielona odpowiedź twierdząca:

3. W przedmiocie prekluzji przewidzianego w art. 14 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy 2008/48/WE prawa do odstąpienia od umowy:

- a) Czy prawo do odstąpienia od umowy na podstawie art. 14 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy 2008/48/WE podlega prekluzji?

Jeżeli tak:

- b) Czy w przypadku prekluzji prawa chodzi o ograniczenie prawa do odstąpienia od umowy z uwagi na upływ czasu, które musi być określone w akcie rangi ustawowej?

Jeżeli nie:

- c) Czy prekluzja prawa wymaga pod względem podmiotowym, by konsument wiedział o dalszym istnieniu swojego prawa do odstąpienia od umowy, lub przynajmniej, by jego niewiedza wynikała z rażącego niedbalstwa? Czy dotyczy to też umów zakończonych?

Jeżeli nie:

- d) Czy możliwość późniejszego przekazania kredytobiorcy przez kredytodawcę informacji, o których mowa w art. 14 ust. 1 zdanie drugie lit. b) dyrektywy 2008/48/WE, i spowodowania w ten sposób rozpoczęcia biegu terminu do odstąpienia od umowy stoi – zgodnie z zasadą dobrej wiary – na przeszkodzie stosowaniu przepisów dotyczących prekluzji tego prawa? Czy dotyczy to też umów zakończonych?

Jeżeli nie:

- e) Czy wniosek ten jest zgodny z utrwalonymi zasadami prawa międzynarodowego, którymi niemiecki sędzia jest związany na mocy Grundgesetz (niemieckiej ustawy zasadniczej)?

Jeżeli tak:

- f) W jaki sposób organ stosujący prawo w Niemczech ma rozwiązać konflikt między wiążącymi wymogami prawa międzynarodowego a wymogami Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej? [Or. 5]

- 4) W przedmiocie przyjęcia nadużycia prawa przy wykonywaniu przez konsumenta prawa do odstąpienia od umowy w rozumieniu art. 14 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy 2008/48/WE:

- a) Czy wykonanie prawa do odstąpienia od umowy w rozumieniu art. 14 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy 2008/48/WE może stanowić nadużycie prawa?

Jeżeli tak:

- b) Czy przyjęcie nadużycia prawa przy wykonywaniu prawa do odstąpienia od umowy stanowi ograniczenie prawa do odstąpienia od umowy, które musi być uregulowane w akcie rangi ustawowej?

Jeżeli nie:

- c) Czy przyjęcie nadużycia prawa przy wykonywaniu prawa do odstąpienia od umowy wymaga pod względem podmiotowym, by konsument wiedział o dalszym istnieniu swojego prawa do odstąpienia od umowy, lub przynajmniej, by jego niewiedza wynikała z rażącego niedbalstwa? Czy dotyczy to też umów zakończonych?

Jeżeli nie:

- d) Czy możliwość późniejszego przekazania kredytobiorcy przez kredytodawcę informacji, o których mowa w art. 14 ust. 1 zdanie drugie lit. b) dyrektywy 2008/48/WE, i spowodowania w ten sposób rozpoczęcia biegu terminu do odstąpienia od umowy stoi – zgodnie z zasadą dobrej wiary – na przeszkodzie przyjęciu nadużycia prawa przy wykonywaniu prawa do odstąpienia od umowy? Czy dotyczy to też umów zakończonych?

Jeżeli nie:

- e) Czy wniosek ten jest zgodny z utrwalonymi zasadami prawa międzynarodowego, którymi niemiecki sędzia jest związany na mocy Grundgesetz (niemieckiej ustawy zasadniczej)?

Jeżeli tak:

- f) W jaki sposób organ stosujący prawo w Niemczech ma rozwiązać konflikt między wiążącymi wymogami prawa międzynarodowego a wymogami Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej? [Or. 6]

Niezależnie od odpowiedzi udzielonych na powyższe pytania 1–4:

- 5) a) Czy z prawem Unii zgodna jest sytuacja, w której zgodnie z prawem krajowym w przypadku umowy o kredyt związany z umową sprzedaży po skutecznym wykonaniu prawa konsumenta do odstąpienia od umowy zgodnie z art. 14 ust. 1 dyrektywy 2008/48/WE
- aa) przysługujące konsumentowi wobec kredytodawcy roszczenie o zwrot uiszczonych rat pożyczki staje się wymagalne dopiero wtedy, gdy konsument ze swojej strony wydał kredytodawcy zakupioną rzecz lub przedstawił dowód na to, że mu ją odesłał?
- bb) powództwo konsumenta o zwrot uiszczonych przez siebie rat pożyczki po wydaniu przedmiotu sprzedaży podlega oddaleniu jako w danej chwili bezzasadne, gdy kredytodawca jako wierzyciel nie pozostaje w zwłoce z przyjęciem przedmiotu?

Jeżeli nie:

- b) Czy z prawa Unii wynika, że przepisy krajowe opisane pod lit. a) pkt aa) lub a) pkt bb) nie znajdują zastosowania?

Niezależnie od treści odpowiedzi na powyższe pytania od pierwszego do piątego:

- 6) Czy § 348a ust. 2 pkt 1 ZPO (niemieckiego kodeksu postępowania cywilnego, zwanego dalej „ZPO”) w zakresie, w jakim przepis ten dotyczy również wydawania postanowień w sprawie wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 267 akapit drugi 2 TFUE, jest niezgodny z uprawnieniem sądów krajowych do składania tych wniosków zgodnie z art. 267 akapit drugi TFUE, a zatem nie znajduje zastosowania do wydawania tych postanowień?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. 2008, L 133, s. 66).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour constitutionnelle (Belgia) w dniu 12 kwietnia 2021 r. – Défense Active des Amateurs d’Armes ASBL, NG, WL / Conseil des ministres

(Sprawa C-234/21)

(2021/C 297/21)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour constitutionnelle

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Défense Active des Amateurs d’Armes ASBL, NG, WL

Druga strona postępowania: Conseil des ministres